

ליטא

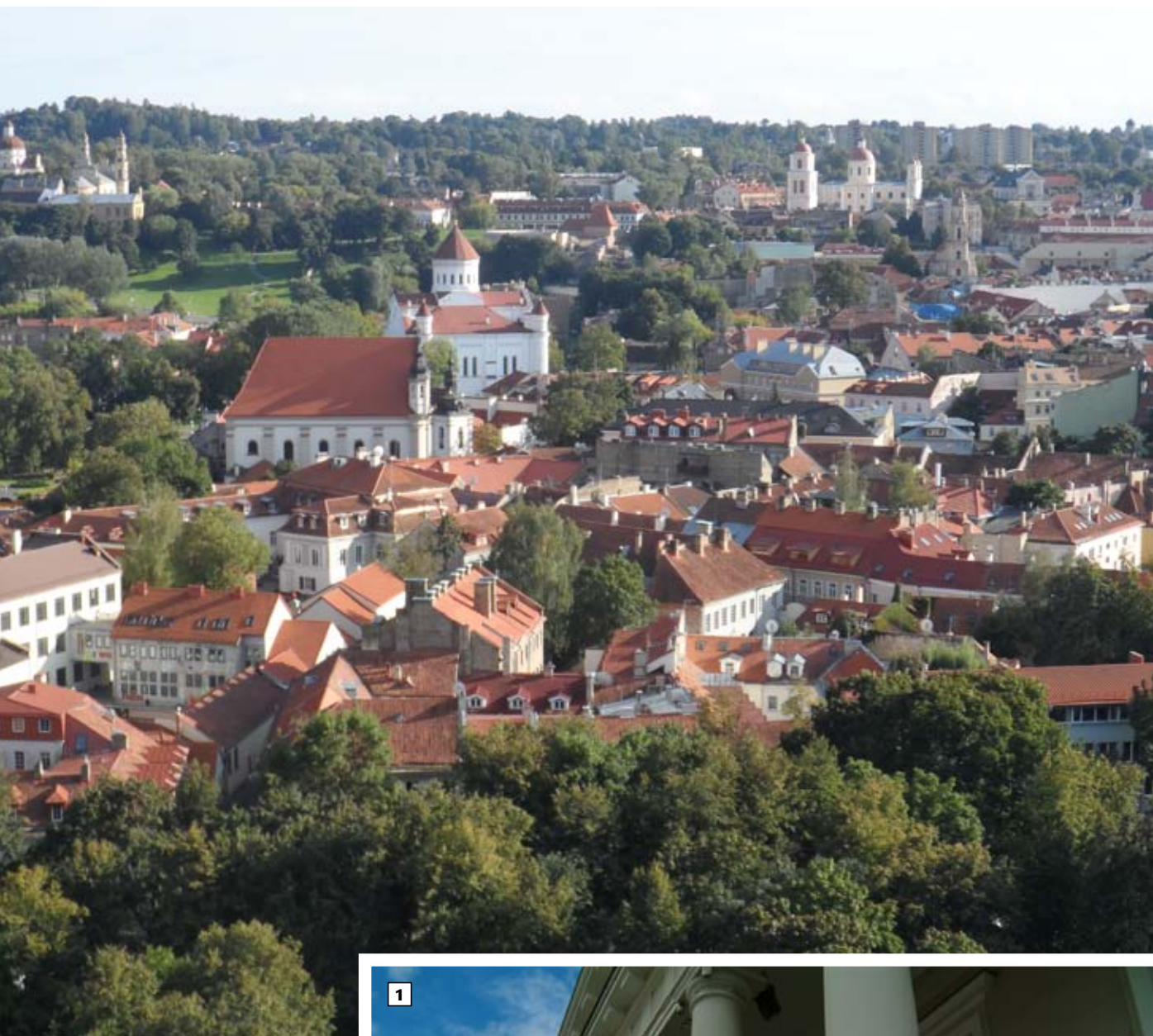

ההיסטוריה כואבת העתיד עם תקווה המקום יפהפה כתב וצילם: עמרי גלפרין

משום מה תמיד דמיינתי את וילנה (Vilnius) כעיר אפרורית. ייתכן מאוד שזה קשור למשפחתי שיצאה משם ולמאורעות השואה הקשים שהתרחשו בעיר ובסביבתה. אבל, אם לומר את האמת, דקות לאחר שהגעתי למקום פשוט הופתעתי. וילנה, בירתה של ליטא (Lithuania), היא עיר יפהפייה, שבה בין כל שכונת מבנים מתפרע לו פארק ירוק, שלא לדבר על היערות המחסניים שבחלקם כחובן גם מסתתרים סיפורים כואבים וקשים.

Lithuanian tourist board

יש המגדירים את המדינה
הבלטית כ"מדינת אלפי
האגמים", ולא בכדי. ליטא
היא מדינה מישורית, שבה
כמה גבעות, או אם תרצו
הרים נמוכים, שמשווים
לה מראה ייחודי של אופק-
עד (גבעת אוקשטויס,
שמוגדרת כהר הגבוה
ביותר, מתרוממת לגובה של
294 מ' בלבד). המישורים
האלה מכוסים ביערות
ובאגמים שבהם נשקפים
עצי האורן המחסניים.
ביניהם מסתובבים תושבים
מקומיים ומלקטים פטריות
טריות שזה עתה נבטו.

מעט היסטוריה

ההיסטוריה של ליטא רצופה תהפוכות, שינויי משטרים, ומאבקי כוח ושליטה. על אדמתה נשפך דם רב. במאה ה-14, שעה ששלט בליטא הדוכס גדימינאס, הוא דאג להפוך את המדינה למעצמה מובילה אשר שלטה על חלקים נרחבים במזרח אירופה. לאחר שנים מספר התאחדה ליטא עם פולין והפכה לחבר העמים הפולני-ליטאי, סידור שהחזיק עד לשלהי המאה ה-18.

בתחילת המאה ה-20 איבדה המדינה שטחים רבים לטובת ברית המועצות. בירת המדינה - וילנה, הייתה החל משנת 1918 ועד לשנת 1939 תחת שלטון פולני ולאחר מכן חזרה להיות תחת השלטון

הליטאי, וזאת במסגרת ההסכם הידוע בין שר החוץ הגרמני לזה הסובייטי (הסכם ריבנטרופ-מולוטוב), שעיקרו אי התקפה בין המדינות וחלוקתה מחדש של פולין בין שתי המדינות. ההסכם אמור היה להחזיק עשר שנים, אך פחות משנתיים לאחר שנחתם, ביוני 1941, הופר ההסכם כאשר הנאצים החלו במבצע ברברוסה, שמטרתו הייתה כיבוש מרכזי הכוח וההון של השלטון הסובייטי והשמדת הצבא האדום.

עת נפתחה מלחמת העולם השנייה פרצו הסובייטים לליטא וסיפחו אותה לברית המועצות, אך חודשים אחדים אחר כך, ביוני 1941, כבשו הגרמנים את ליטא והחזיקו בה עד לסתיו 1944. בתקופה

1. את רחובות ליטא מעטרים מאות פסלים, וסיור ביניהם הוא חוויה ויזואלית ואמנותית מיוחדת. צילום: Lithuanian tourist board
2,3. תמונת הנוף הניבטת מגג מגדל גדימינס, שממנו ניתן לתצפת על נהר נריס ועל אזורים נרחבים בוילנה.

זו נשפך דם רב במקום, ועשרות אלפי יהודים הושלכו לגיא ההריגה על ידי הנאצים ועוזריהם המקומיים. מרביתם נטבחו אל מול הבורות שביער פונאר הידוע לשמצה.

משנת 1944 ועד לתחילת שנות ה-90 הייתה ליטא חלק מהרפובליקה של ברית המועצות. במרס 1991,

להוציא לפועל בקלות פעולות השמדה וטיהור, ואכן בתוך חודשים אחדים השמידו את השוכנים בגטו הקטן, אשר מרביתם נשלחו לגיא ההריגה בפואנא.

הגטו הגדול המשיך לפעול, והמדיניות של היודנראט הייתה לשמור על חיי קהילה ותעסוקה, וזאת במטרה להראות לשלטונות את נחיצות הגטו ואנשיו. תקוותם הייתה שבכך לא ישמידו את כל תושבי הגטו, ובאקציות הנוספות בחרו אנשי היודנראט, שבראשם עמד יעקב גנס, את הזקנים וחסרי הישע. מחשבתם הייתה שהכוח העובד עוד יוכל להקים ולקיים דורות חדשים מקרב היהדות. אך פעילותם של אנשי היודנראט לא הייתה תמימה בעיני רבים מן היהודים תושבי הגטו, אשר ראו בגנס ובשותפיו מוציאים אל הפועל של תכניות הנאצים.

במקביל למאורעות הקשים בגטו הוקמה בינואר 1942 מחתרת הפ.פ.א,

ירושלים דליטא

נראה שהתייר הישראלי עדיין לא גילה את וילנה, ומרבית המבקרים מישראל הם תיירים המגיעים לכאן במסגרת טיולי שורשים. גם אני, כחלק מביקורי, בחרתי לנסות ולאתר את ביתו של סבי טוביה גלפרין (טבקה גלפרין), שהיה פרטיון במחתרת הפ.פ.א. (ביידיש: "פאראייניקטע פארטיזאנער ארגאניזאציע" - ארגון הפרטיזנים המאוחד), שפעלה בגטו וילנה.

היהודים הראשונים שהגיעו לוילנה התיישבו במקום כבר במאה ה-16. הראשון מביניהם הגיע ככל הנראה מקרקוב למטרת מסחר. עם השנים הפכה העיר גם למרכז הרוחני הרחב ביותר במזרח אירופה. אחד האישים המרכזיים שפעלו כאן במהלך המאה ה-18 היה רבי אליהו בן שלמה זלמן, או בשמו הייחודי הגאון מוילנה, על שום שנחשב לאחד מחכמי התורה. בעיר הייתה הוויה יהודית רוחנית ייחודית,

לאחר לחצים אדירים מצדן של מפלגות ותנועות אנטי-קומוניסטיות, התאפשר לליטא להכריז על עצמאותה המחודשת ולהתחיל בבניית עתידה כאומה דמוקרטית, שעברה מהפכים היסטוריים רבים וקיצוניים. בשנת 2004 אף התכבדה ליטא להיות חברה מלאה באיחוד האירופי.

עד לפני שנים אחדות התגוררו בליטא כ-3.5 מיליוני תושבים. בשנים האחרונות היגרו מהמדינה כחצי מיליון תושבים, מרביתם לארצות הגוש האירופי. מבחינה זו לא מדובר בבשורה טובה למדינה המתחדשת, שכן הדבר יכול להוות מוקד לבעיות דמוגרפיות עתידיות, שלא לדבר על בריחת מוחות לארצות אחרות. ראש ממשלת ליטא אנדריוס קוביליוס רואה בנושא בעיה אך גם פתרון, היות שלפי חזונו העתידי רבים מבין העוזבים ישובו, לאחר שירכשו השכלה חיונית במדינות שונות ויצברו ניסיון תעסוקתי, וכך יוכלו

אשר הייתה מורכבת ממפלגות יהודיות וציוניות רבות, וביניהן המפלגה הקומוניסטית, בית"ר, השומר הצעיר, הנוער הציוני ואפילו הבונד. במחתרת היו 300 פעילים, והיא הייתה מחולקת לשני גדודים. את כולם איחדה מטרה אחת - הצלת יהודים. בפעילות לא היו מעורבים היבטים פוליטיים או מפלגתיים. יצחק ויטנברג, שהיה קומוניסט, נבחר למפקד הארגון. במהלך תקופה ארוכה צברו אנשי המחתרת הפרטיזנית כלי נשק רבים וביצעו שלל פעולות חבלה. בין האנשים הללו היה גם סבי, אשר יחד עם חבריו היה מכניס לחבילות הדואר של הגרמנים חומצה גפריתית, ממקש פסי רכבת, ונחשב ללוחם ללא חת. הוא איבד את אשתו הראשונה ואת בנו נפתלי בתחילת ימי הגטו, לאחר שנרצחו בידי הנאצים ועוזריהם. חשוב לציין שהיו עוד קבוצות מאורגנות של פרטיזנים בגטו

ולמעלה מ-300 תלמידי תלמוד תורה חיו כאן. ההשכלה הייתה בעלת חשיבות, וזרמי יהדות מגוונים דרו יחדיו. העצמה הרוחנית הזאת היא שהעניקה למקום את הכינוי ירושלים דליטא.

ב-24 ביוני 1941 החל השינוי המשמעותי בחיי הקהילה היהודית המקומית, כשנכנס הוורמאכט הגרמני לעיר. בתקופה זו הוקם גטו וילנה באזור הרובע היהודי. למעשה היו אלה שני גטאות, הגדול והקטן - הראשון והשני בגטו הגדול שהו מרבית התושבים שהיה בכוחם לעבוד, ובקטן שיכנו את הזקנים והתושבים שהיו לנטל על הגרמנים. שבועות אחדים אחר כך בוצעו מבצעי החיסולים הראשונים שבהם נרצחו קרוב ל-80,000 יהודים בידי הנאצים ועוזריהם, שנהגו באכזריות קשה. בשיטת החלוקה של הגטאות יכלו הגרמנים

לתרום לליטא ממה שספגו ויובילו את המדינה אל הקדמה המצופה.

עיקר הביקור שלי בליטא נסב סביב שלושה מקומות בדרום המדינה: הבירה וילנה, עיירת המרפא דרוסקינינקאי (Druskininkai) והבירה ההיסטורית טראקאי (Trakai). קשה להבין את הניגוד שבין התחושות שליוו אותי בתחילת ביקורי, שהיה בנימה היסטורית כואבת, לעומת סיום ביקורי, שהפך לחוויית טבע נינוחה.

כדאי לדעת: המטבע המקומי קרוי ליטאס (Litas). המחירים בליטא זולים מאלה שבישראל ומאפשרים חופשה נוחה יחסית מבחינה כלכלית.

מידע תיירותי על ליטא:

www.lietuva.lt

מוזאון הגאון מווילנה (למוזאון שלוש מחלקות עיקריות ברחבי העיר וילנה):

www.jmuseum.lt

מוזאון אבני הענבר:

www.ambergallery.lt

המקום שבו נמצא **שוק האיכרים**

האורגני טימו טורגוס בווילנה:

Aukštaičių gatvė

מידע על **מצודת טראקאי, סביבתה**

והפסטיבלים המקומיים:

www.trakai-visit.lt

אתר הנופש באספרנזה:

www.idwesperanzaresort.com

מלון טבע חלומי בקרבת וילנה:

www.lemeridienvilnius.com

מידע על ה-Gruto park:

www.grutoparkas.lt

איגוד יוצאי וילנה והסביבה בישראל

(האיגוד מוציא מדי שנה סיורים של

"מצעד החיים" לוויילנה ולסביבותיה):

www.vilna.co.il

* הכותב הוא עיתונאי, טייל ומרצה:

omri@tvmedia.co.il

Thanks a lot to Ms. Kristina Biraite from the Embassy of Lithuania in Israel for the assistance with this visit in Vilnius and South Lithuania

1,2. גטו וילנה הוא מוקד משיכה לתיירים ולמבקרים. שמות מרבית הרחובות בגטו שונו, ולכן מי שמעוניין לערוך מסע שורשים ולאחר את בתיכם של בני משפחתו, מומלץ שיבדוק מראש מה שמו החדש של הרחוב.
3. ביתו של סבי, טוביה גלפרין, ברחוב שטרוסונו 9 בגטו וילנה. במשך שנים רציתי להגיע לכאן ולסגור מעגל שנותר פתוח אצלי. לתדהמתי, מה שדמיינתי בראשי היה כמעט זהה למציאות.

הריסות בחצר, מרזב מכופף על חתיכת בטון חשוף, וההזנחה והדלות בשיאן. חזרתי בזמן, זה היה עצמתי. אישה זקנה שיצאה לקראתנו מהמבנה הסמוך טענה כי היא זוכרת את שמו של סבי, אך אינה מסוגלת לזכור את פניו. בשבילי, כמי שלא זכה לשמוע סיפורים מסבי, אשר סירב בתוקף לדבר על התקופה הארוכה, זה היה יום מיוחד במינו.

מאז תום המלחמה עבר הגטו שינויים רבים. מרבית הבתים בו שופצו, ונפתחו כאן עסקים, בתי קפה ומסעדות. גם שמות הרחובות שונו - ויידיש כבר לא נשמעת ברחובות כבעבר. עבורי הסיור בגטו היה מרגש במיוחד, שכן חיפשתי את ביתו של סבי. בעבר הוא התגורר ברחוב שטרוסונו מספר 9 בגטו, וכיום שם הרחוב הוחלף. יחד עם מדריכה מקומית התחלתי לשוטט בגטו ולנסות לאתר את המקום. חלפתי על פני מה שהיה בניין היודנראט, הלכתי בסמוך לבניין האימונים בירי שבו פעלה המחתרת מתחת לאדמה, וחלפתי ברחוב שבו הציג התאטרון היהודי כדי לתת ליהודים באותה התקופה את התחושה של "חיים רגילים" והסחת דעת. לבסוף הגענו לרחוב המיוחל ולבניין שכה רציתי למצוא. נראה שדווקא כאן הזמן עצר מלכת - הבניין נותר ישן ומתקלף, תלי

שפעלו עצמאית, אך לכל אלה הייתה אותה המטרה.

ביולי 1943 החל להתהדק החבל מסביב למחתרת, והייתה דרישה שוויטנברג, מפקדה, ימסור את עצמו לגרמנים, ולא - הם ישמידו את כל הגטו. ואכן הוא הסגיר את עצמו, ועוד באותו הלילה התאבד. מותו היווה פגיעה מורלית קשה. מי שתפס את מקומו היה אבא קובנר, שהיה זה אשר הגה את המשפט האלמותי "אל נלך כצאן לטבח".

23 בספטמבר היה יום חיסול הגטו, וזה גם היה היום שבו מרבית אנשי המחתרת ברחו דרך תעלות הביוב ליערות רודניקי (Rudniki), והמשיכו במלחמתם. כ-96 אחוז מכלל התושבים היהודים שהתגוררו בליטא ובסביבתה נרצחו במלחמה. זהו השיעור הגבוה ביותר של רצח יהודים בארצות אירופה שנכבשו בידי הנאצים.

ומה עוד בוויילנה

וילנה כיום היא עיר נקייה מאוד, אסתטית ונעימה לביקור. אל תתפלאו אם שעה שתבקרו כאן תראו בשמים מעל ראשיכם כדורים פורחים בסיוור אווירי, שכן זו אחת מהבירות האירופיות היחידות שמאפשרת טיסה שכזאת מעליה.

בחלקה העתיק של העיר ניצב מגדל גדימינס (Gediminas Tower), ששימש הן כמבנה להגנה והן ככלא. המבנה הוא גם אחד הסמלים הבולטים של העיר ושל ליטא בכלל, והוא מופיע גם על מטבע הליטאס המקומי. המבנה הוא שארית ממצודת העיר, שנבנתה במאה ה-14, ועם השנים שוחזר ונחרב שוב לאחר

לגאון מוויילנה מקום של כבוד בתרבות המקומית. פסל אבן הוצב בסמוך לביתו ברחוב היהודים (Žydų 5) ועל שמו גם הוקם "מוזאון הגאון מוויילנה" (Gaon Jewish Museum Villna). ניתן להקדיש כחצי יום ואף יותר לביקור במחלקה היהודית של המוזאון. בתצוגה תמונות מתקופות העבר בעיירה היהודית, תערוכות של אמנים שונים, אזור שבו תמונות של ילדים שנספו בשואה, צילומי וידאו של עדויות הניצולים מוויילנה והסביבה ועוד. שמחתי לראות ילדי בית ספר המגיעים למוזאון ועוברים יום עיון ולמידה.

1. הכנסייה הגותית העצומה בוויילנה. מספרים שבחורף השלג הרב שנערם עליה משווה לה מראה אגדתי. צילום: Lithuanian tourist board
2. כיתת בית ספר מקומי לומדת על היהודים ותקופת השואה בשיעור המתקיים בתוך מוזאון הגאון מוויילנה.

4

3

5

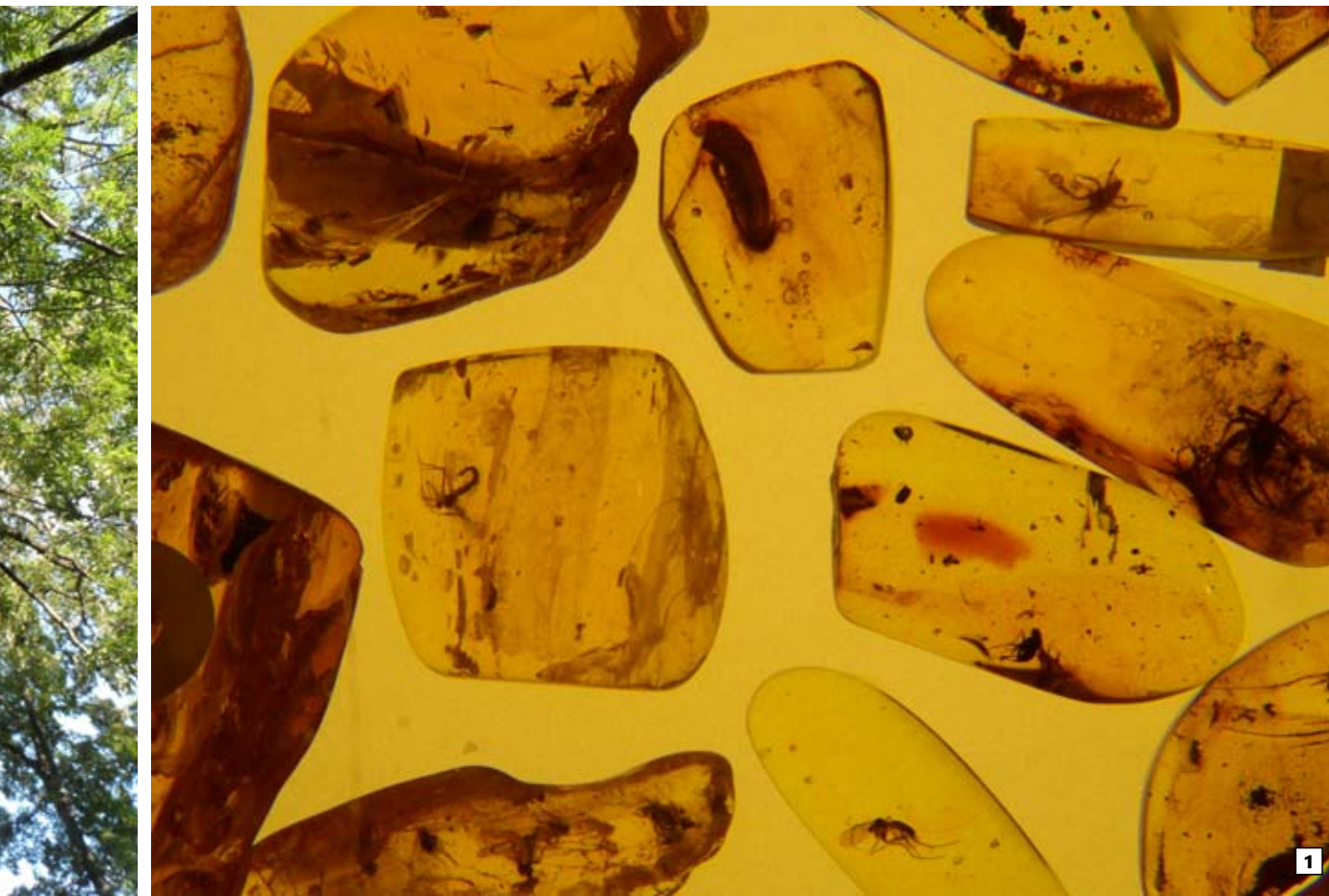

3. מסורת חביבה בוויילנה: ביום החתונה הזוג המאושר מגיע לגשר שבמרכז העיר. השניים אוחזים מנעול שעליו חרותים שמותיהם ומועד החתונה. הם מחברים את המנעול אל הגשר ומשליכים את המפתח אל המים. זהו, כדי להיפרד יהיה עליהם לצלול...
4. שוק האיכרים "טימו טורגוס", המתקיים בימי חמישי בוויילנה, הוא אמנם קטן ביותר, אך יש בו קסם מיוחד והוא מושך אליו בין השאר אמני רחוב מקומיים.
5. יום הסיום של שנת הלימודים בתיכון בוויילנה. בני הנוער משתעשעים ומאזשים לקראת החופשה המיוחלת. "רונדו" לא היה שם.

מעלות. מהגג ניתן לתצפת אל עבר מבני הכנסיות שבעיר, וביניהן הכנסייה הגותית המיוחדת, כנסיית אנה הקדושה, אשר נפוליאון, באחד ממסעותיו, רצה לקחת אותה עמו. כמו כן, מגג המצודה ניתן לתצפת על אלפי הבתים עם הגגות האדומים שבאזור וגם על הנהר נריס (Neris), ולהבחין במשפטים הכתובים באמצעות ערוגות פרחים על שתי גדותיו. בתרגום חופשי מליטאית, גדה אחת "אומרת": "אני אוהבת אותך" והשנייה משיבה לה, בשביל שלא להעליב אותה: "גם אני". הגג הוא נקודה שממחישה יותר מכול עד כמה העיר וילנה ירוקה, ובין כל מקבץ של בתים מתגלה יער ובו אגם טבעי ויפה למראה.

200 שנים בידי הרוסים. אל רום הגבעה שעליה הוא ניצב ניתן להגיע במעלית-רכבל, אך גם בדקות ספורות של הליכה אפשר להעפיל אל פסגת הגבעה. במבנה יש כמה תערוכות של ממצאים ארכאולוגיים, תצלומים של העיר ודגם של המצודה מהעבר. העלייה מקומה לקומה היא ב-78 מדרגות ספיריות תלויות שבסופן מגיעים לגג המגדל. אגב, באקט של השחרור מברית המועצות הגג הזה היה המקום הראשון שבו הונף דגל ליטא, ב-7 באוקטובר 1988.

קומת הגג במגדל פתוחה לחלוטין, ורצוי בהחלט להגיע אליה, שכן מכאן מתגלה נוף המרשים של העיר העתיקה ב-360

הענבר

שרף עצים הרי האבן אמתית, ובעניין זה כדאי להיזהר כי החיקויים רבים. כמו כן, יש חומרים הנטענים במטען חשמלי כאשר הם מתחככים באבן. נראה שבליטא לקחו צעד אחד קדימה את נושא אבן הענבר, והם מוסיפים למשקה וודקה אלכוהולי מקומי את אבני ענבר, ולאחר כחודש מגישים אותו עם ארומה של שרף אורנים. בוולנה מצוי מוזאון אבני הענבר ובו תכשיטים מגוונים, אבנים מפוסלות, והסבר על התהליך עצמו של הפיכת האבן הגולמית לתכשיט. כמובן שניתן לרכוש במקום מוצרים, אך באופן כללי בכל רחבי ליטא ניתן למצוא תכשיטי ענבר.

וילנה היא לא עיר קלאסית של שווקים, אם כי המחירים בה לרוב די זולים ביחס לישראל. עם זאת, בכל יום חמישי החל משבע בבוקר ועד לשעות הערב מתקיים שוק איכרים אורגני מקומי שנקרא "טימו טורגוס" (Tymo Turgus). בשוק ניתן לרכוש גבינות ביתיות, פירות, ירקות, מאפים טריים ואפילו סבונים ומוצרי קוסמטיקה טבעיים. לעתים אמני רחוב מבצעים פעולות ברחבת השוק שכל אורכו כמה עשרות מטרים.

מקובל במדינות הבלטיות בכלל, ובליטא בפרט, לענוד תכשיטים מאבני ענבר (Amber), אשר נאספות בחוף הים הבלטי, בחלק הצפון-מערבי של המדינה. אבני הענבר נוצרות מהתאבנות שרף עצים באדמה. אבנים אלה נוצרו לפני מיליוני שנים, ובחלקן אף ניתן לראות מיני חרקים שטבעו בשרף ונשתמרו כלואים ושלמים בתוך האבן הזהובה. לאחר שנאספו עוברות האבנים תהליך של שיוף והברקה, ומכאן הדרך להפוך אותן לתכשיטים קצרה. ניתן לבדוק אם אבן הענבר מקורית על ידי חיכוך חזק שלה על הידיים והרחות: אם יש ריח של

1, 2. אבני הענבר הנודעות, אשר חלקן מכילות חרקים בני מיליוני שנים (בתמונה). את המשקה האלכוהולי החרף והמשונה, עם הארומה של האבנים בטעמו, גיליתי רק במוזאון הענבר. 3. אמנות רחוב מקומית – גזעי עצים עטופים בסריגים (התצוגה מצויה מול הכנסייה הגותית). 4, 5. מצודת טראקאי העצמית. זהו ללא ספק אחד המקומות הייחודיים בליטא, והוא נחשב לאתר תיירותי מוביל. המצודה נטועה בסביבה של אגמים שבהם גדלים עופות מים בנוחות מרבית.

4

3

5

ויטאוטאס הגדול

במרחק של פחות מ-30 ק"מ של נסיעה מווילנה מגיעים לבירה ההיסטורית של ליטא, אל מצודת טראקאי (Trakai) היפהפייה, שנבנתה בתקופת ימי הביניים. המבנה עצמו נמצא במחוז טראקאי, שהוא אחד האזורים התיירותיים שטופי הטבע בליטא. עם ההגעה למקום חולפים על פני העיירה טראקאי, שבתיה בנויים עץ וסביבה, איך לא, יערות ועשרות אגמים.

מצודת טראקאי היא היחידה במזרח אירופה שנבנתה על אי באמצע אגם. כדי להגיע אל המצודה צריך לצעוד כ-300 מ' על גשר מעל למים. המצודה נראית כאילו שלפו אותה מסיפורי אגדות. בכניסה אליה מתנוסס דגל אדום ועליו איור של אביר הרוכב על סוס, השליט החשוב, הגיבור הלאומי של ליטא מתקופת ימי הביניים, ויטאוטאס הגדול (Vytautas). זהו למעשה דגלה הראשון של ליטא עוד מהמאה ה-14. באירועים רבים משתמשים היום בליטא בשני הדגלים, ההיסטורי והמודרני (המודרני הוא עם פסים בצבעי צהוב-ירוק-אדום). הסוס שעל הדגל ההיסטורי הוא סמל מקומי

1

לבעל חיים עצמתי, שכן במלחמות העבר השתמשו הליטאים בסוסי פוני מקומיים מסוג Žemaitukas, שגובהם כ-1.20 מ', ולמרות קומתם הנמוכה הם נחשבו לחזקים במיוחד. כיום נותרו בעולם רק כמה עשרות סוסים מסוג זה, והם נמצאים בסכנת הכחדה חמורה.

ביולי 1410, לאחר קרב גרנוולד שבו נלחמו הליטאים והפולנים נגד המסדר הטבוני, הפכה מצודת טראקאי למקום מגוריו של הדוכס ויטאוטאס, ובה הוא גם מת שעה שהמתין לכתר המלכות. מאז מותו הוזנחה המצודה, עד אשר בשנים האחרונות שיקמו את המקום והפכו אותו למרכז תיירותי והיסטורי. כחלק מכך, יש במוזאון חדרים רבים שבהם מומחים קרבות העבר, תצוגת ממצאים ארכאולוגיים, חדר עם תצוגה מרהיבה של פורצלנים עתיקים ועוד. מלבד התצוגה העשירה, במהלך חודשי הקיץ מתקיימים בשטח המצודה פסטיבלים העוסקים בתחומי המוסיקה הקאמרית, פסטיבל סרטים, פסטיבל היסטורי ומופעים נוספים.

מטראקאי המשכתי בנסיעה אל העיר דרוסקינינקאי (Druskininkai), הדרומית ביותר בליטא, הנמצאת על משולש הגבולות עם פולין ובלרוסיה. העיר מבוססת על תיירות מרפא - אמבטיות מינרלים, טיפולי בוץ, חדרי מלח ושפע טיפולים. בין בתי המלון ואתרי הטיפול

בעיירה דרוסקינינקאי האווירה כבדה מעט, רחובותיה רחבים, הבתים ישנים, אך יש בה גם מדשאות וכמה אגמים. יש כאן אפילו מרכזי קניות קטנים. כדי לנסות ולשוות למקום אווירה רעננה וחדשנית יותר הוקמו כאן מיזמים אחדים, כמו פארק מים (Druskininkai Aquapark) ומתחם סקי מלאכותי, הפתוח

לאורך כל השנה ובו כמה מסלולי סקי. האתר נחמד מאוד לתיירים וגם למקומיים, שכן כאמור הרבה הרים אין כאן והמקום מהווה תחליף נפלא לחובבי הסקי (רבים בליטא נהנים בימות החורף מסקי במישור).

לא רחוק מהעיר הוקם הגרופו פארק (Grūto Park), מוזאון פתוח שבו אוסף פסלים אותנטיים של מנהיגים מהתקופה הסובייטית. הפסלים שעיטרו את ערי ליטא בתקופת הכיבוש

1. בסביבת מצודת טראקאי נערכים פסטיבלים ומופעים, אך בהחלט ניתן גם לצאת לשיט רגוע באגם המקיף אותה. צילום: Lithuanian tourist board

2. ליטא היא מדינה די מישורית, ורכיבה על אופניים נחשבת כאן לפופולרית. המקום יכול להיות נפלא לחובבי האופניים היוצאים לטיולים

בשיטת ה"כוכב". צילום: Lithuanian tourist board
3. מתחם הסקי המלאכותי בעיר דרוסקינינקאי הוא חביב ביותר. הוא פתוח במשך כל ימות השנה, והוא מושך אליו אנשים מרחבי ליטא וממדינות הסביבה.

טבע ונו

1. מלון הבוטיק בעיירה אספרנזה. אל תתפלאו אם תפגשו כאן מנהיגי עולם ואוליגרכים, שבאים להתנתק לחלוטין משגרת חייהם.
2. כל מה שצריך הוא קצת שמש, ומיד תראו תושבים משתזפים להנאתם במרחבים הירוקים או קופצים למימי האגמים ומשתכשים במים הקרירים. צילום: Lithuanian tourist board
3. במרחק דקות ספורות מווילנה מצוי המלון לה מרידיאן, אשר נבנה בשמורת טבע מדהימה. במקום גם אתר גולף רחב מידות.

לקראת סיום ביקורי הגעתי למקום שכולו חלום - אתר הנופש אספרנזה (Esperanza resort). האתר היפה ממוקם באמצע יער, והוא מבודד ושקט. הנוף הירוק שוטף את העיניים. יש במקום אגם פרטי שבו ניתן לקחת סירה קטנה ולשוט בהנאה או לצאת לדיג רגוע, או סתם לשוטט במרחבי הטבע וביערות המקומיים, לשחק במגרש הספורט, ופשוט לשכוח הכול ולהתנתק משגרת היומיום. כמו כן, יש כאן מלון בוטיק שנחשב לאחד ממלונות הבוטיק הטובים בעולם, ובו אפשר להשתכן במהלך החופשה.

אין ספק, כמה ימים של ביקור בליטא, החולפים על פני ההיסטוריה של המקום, הקהילה היהודית וכן סיור בין נופיה המוריקים של המדינה, מהווים חופשה מיוחדת.

הסובייטי "נקצרו" בין השנים 1989-91, והועברו לחלקת הפארק המוזר והמרתק גם יחד. חשיבותו של המקום, על פי יוזמי הפארק, היא "להראות למבקרים ולדורות הבאים את האידאולוגיה הריקנית של הסובייטים שחיבלו ברוח הליטאית במשך עשורים". חלק מהפסלים ניזוקו בחמת זעם על ידי אזרחים עוד בטרם הועברו למוזאון, ולפיכך הם מוצבים קטועי איברים. מרבית הפסלים מלווים בתמונות של מיקומם המקורי ובהסבר. לפעמים מתלווה תמונה של הפסל שוכב מרוצץ על האדמה, בדרך כלל בסמוך לכיכר שבה עמד במשך שנים. ואכן, תחושת המגלומניות והאדרת המנהיג מתעוררת כאן שוב, כשמסתובבים בין עשרות הפסלים. בפארק גם ספרייה של ספרים מהתקופה הסובייטית, אולם נאומים ברוח התקופה, מאות כרוזים ושלטים עם נרטיבים של התקופה החשוכה. החזרה בזמן היא טוטלית.

